

Ik erger me wild aan zijn zoontje MAG IK ME BEMOEIEN MET DE OPVOEDING?

Het is voor Merel (32) geen probleem als haar nieuwe vriend Remko (35) vertelt een zoontje van acht jaar oud te hebben, Jamie. Ze kijkt er zelfs naar uit om Jamie te leren kennen. Maar Jamie is eigenlijk helemaal zo leuk niet, merkt Merel. En dat ligt voor een groot deel aan Remko, maar hij wil daar niets over horen.

Net op tijd zag ik wat Jamie van plan was. Snel pakte ik zijn pols beet voordat zijn hand in de snoeppot verdween. “Nee”, zei ik streng. “Ik had net al gezegd dat we zo gaan eten. Geen snoep nu.”

Een moment keken we elkaar strak aan, met mijn vrije hand roerde ik met een pollepel door de spaghettisaus. “Nog een kwartiertje, dan is het eten klaar en dan kun je eten zo veel je wilt. Oké?” zei ik op iets vriendelijkere toon. Langzaam liet ik de greep op zijn pols verslappen. Jamie rukte zijn arm los en knikte verslagen. Hij verdween de keuken uit, naar zijn vader die in de woonkamer televisie zat te kijken.

Ik richtte mijn aandacht weer op het eten en was eigenlijk niet eens verbaasd toen ik Remko de keuken in zag lopen en een snoepje uit de snoeppot zag pakken. “Eentje maar, hij zit zo te zeuren”, zei hij. Snel maakte hij zich uit de voeten, mét een snoepje voor Jamie. Boos gooide ik de pollepel in de gootsteen.

Verleden

Ik ken Remko nu zes maanden en ben dol op hem. Hij is de gene die ik wil, ik wil nooit meer iemand anders. Jammer is wel dat hij als 35-jarige al een heel verleden had. Daar heeft hij nooit een geheim van gemaakt. Hij vertelde al meteen dat hij een slechte relatie heeft met zijn ex, met wie hij ook een kind heeft dat hij eens in de twee weken een weekend ziet. Ik maakte me zorgen over zijn ex: wat voor problemen zou dat opleveren? Gelukkig niets, ik kan het prima met haar vinden. Ik had me beter zorgen kunnen maken over Jamie, maar daar was bij mij in het begin geen sprake van. Mijn zus heeft twee kinderen en ik kan lezen en schrijven met ze. Ze vinden me een leuke tante en dat terwijl ze van mij echt niet alles mogen. Met Jamie zou het dus ook wel goed komen, dacht ik. Ik keek ernaar uit om hem te ontmoeten. Als het een mini-Remko was, dan kon het niet anders dan een fantastisch kind zijn! Vrij snel nadat het echt ‘aan’ was tussen Remko en mij regelde ik een

uitje naar de dierentuin. Dat was echt een succes. Ik kon mijn geluk niet op. Het zou allemaal perfect worden, dacht ik.

Daar had ik me in vergist. Een dagje uit is niet hetzelfde als gewoon een huiselijke situatie bij zijn vader of bij mij thuis.

Al snel was het me duidelijk: Remko laat dingen toe bij Jamie die bij mij echt ondenkbaar zijn. De greep in de snoeppot is maar een klein voorbeeld, ik heb inmiddels een hele lijst van momenten waarbij Jamie dramt en zeurt en telkens weer zijn zin krijgt. Voor Remko maakt het niet uit wat ik ervan vind. Het meest verontrustende vind ik nog wel dat Remko vaak eerst nee zegt, maar dat Jamie dan soms zelfs gaat janken of dreigen, totdat Remko uiteindelijk toch bezwijkt.

“Ik heb trek in pizza”, zei Jamie de tweede keer dat ik hem zag. We waren bij Remko thuis.

“Dan heb je pech, want we eten vanavond een hamburger met spinazie”, antwoordde Remko.

“Toch wil ik pizza, waarom kan ik geen pizza krijgen?” ging Jamie door.

“Zei ik toch al, omdat we iets anders eten.”

Ik probeerde Remko bij te staan: “En dat eten hebben we ook al in huis, dus pizza gaat niet door.”

“Als ik geen pizza krijg, blijf ik voortaan bij mama. Dan kom ik gewoon niet meer”, zei Jamie boos.

Remko reageerde niet, dus ging Jamie naast Remko staan en schreeuwde in zijn oor: “Ik! Wil! Pizza!”

Het liefst had ik hem hardhandig de gang in willen smijten. In plaats daarvan liep ik naar de keuken. Remko zou wel weten hoe hij ermee moest omgaan. Dat was iets tussen hen.

Je raadt het al: Remko ging overstag. Ik wist niet wat ik zag toen hij met de menukaart van de pizzaboer aan kwam.

“Ach, die spinazie kan toch ook morgen nog?” knipoogde hij naar mij. Het leek alsof hij het gewoon ook wel grappig vond.

Ik hoopte nog even dat het een incident zou zijn, maar helaas. Dit is hoe Remko vindt dat hij zijn zoon moet opvoeden, Jamie

wordt behandeld als een prins die geen nee mag horen. Jamie wil een peperduur hoverboard, hij krijgt een hoverboard. Jamie wil naar de bioscoop, Jamie gaat naar de bioscoop. Jamie wil nu een glas cola, Jamie krijgt een glas cola. Bezwaren van mijn kant worden aan de kant geschoven. Om heel moedeloos van te worden.

Ergernissen

Natuurlijk heb ik geprobeerd er met Remko over te praten. Hij is niet snel boos te krijgen, maar zijn antwoord was fel: “Jij zegt altijd nee tegen hem als het aan jou ligt. Je bent veel te streng, het is een kind. Trouwens, ik voed mijn zoon op zoals ik dat wil en daar hoeft jij je niet mee te bemoeien.”

Duidelijk. Dus slikte ik zo veel mogelijk mijn ergernissen in bij de incidenten die daarna kwamen, want natuurlijk gebeurde er daarna nog van alles. Ik zei er niets meer van, maar ben wel meer afstand van Jamie gaan nemen. Ik weet dat het gewoon ook een kind is dat zover gaat omdat het toegelaten wordt, maar toch is dat moeilijk om voor ogen te blijven houden als hij jankend en tierend op de grond ligt omdat hij bijvoorbeeld niet in bad wil. Wat hij vervolgens ook van zijn vader niet hoeft, natuurlijk.

In de vakantie heb ik zelfs een weekje weg samen met Jamie en Remko afgeslagen. Met een smoes, want ik wil niet dat dit tussen ons in komt te staan. Ik wil geen ruzie krijgen om zijn kind! Maar ik vind het steeds moeilijker om me in te houden, het staat de toekomst van Remko en mij inmiddels in de weg. Onlangs heeft Remko mij gevraagd om te gaan samenwonen en ik had eigenlijk ja willen schreeuwen, maar dat deed ik niet. Ik praatte eroverheen. Jamie's verwende gedrag en Remko's visie op het opvoeden houden mij tegen. Moet ik het de tijd geven en hopen dat het beter zal worden naarmate Jamie ouder wordt? Of moet ik het nog eens bespreekbaar maken met Remko in de hoop dat hij nu wel wil luisteren? ■